పునస్సమాగమం

ఇంట్లో తన భార్యను చూశాడు. తన కళ్ళతో చూశాడు. నిర్ఘాంత పోయి నుంచున్నాడు. నిజంగా తన భార్య లేచిపోయినప్పుడు కూడా అతను అంత షాక్ తినలేదు. అంతకుముందు లేచిపోవటం అంటే, తనేదో బ్రహ్మాండం అయిన విషయం అనుకున్నాడుగాని, తనభార్య లేచిపోయిన తర్వాత అది అంత బ్రహ్మాండమైన విషయంగా అతనికి కనబడలేదు. క్రమక్రమేణా అతను బాధపడ్డమాట నిజమేగాని, ఆ క్షణం తనకి అంతా మామూలుగా కనపడ్డది, తరువాత అయినా స్నేహితుల ఓదార్పు మాటలూ ఇతరుల లోకువ చూపులూ, అతన్ని ఎక్కువ కలవరపెట్టేవి. అవేలేకపోతే తరువాతకూడా తను బాధపడేవాడు కాదేమో! ఏదో కన్నవారింటికి వెళ్ళి నట్లుగా మాత్రమే తను ఫీలయ్యేవాడు.

ఇప్పుడలాకాదు తన భార్యను చూడగానే శరీరం జలదరించింది. నిజంగా తన కాళ్ళు వొణుకుతున్నై. తన జీవితంలో ఇటువంటి అనుభవం ఒక్కసారే జరిగింది. అది తనకు వివాహం అయిన మొదటిరోజుల్లో సంగతి. అంతకుముందు అతనికి తన భార్యనుతప్ప మరొకర్ని ప్రేమించ వొస్తుందని తెలియదు. తన భార్యకు వొక స్నేహితురాలువుండేది.చక్కని చుక్క. ఆపిల్ల తన్ను ప్రేమించింది. తను పిల్లను ప్రేమించాడో లేదో తనకు ఈనాటికీ తెలియదు. ఆమె వొకనాడు తన భార్య నిద్రపోతుండగా వొచ్చింది. తనే తలుపు తీశాడు.

“నిద్రపోతూవుంది....”

ఆ పిల్ల ముసిముసినవ్వులు వొలకబోసుకుంటూ లోపలకు వొచ్చింది గదిలో తన భార్య నిద్రపోవటం చూచింది.

“మంచినీళ్ళు కావాలా?”

తను తలవూపాడు. గుటక వేశాడు. ఆ పిల్ల మంచినీళ్ళకోసం వంట

యింట్లోకి వెళ్ళింది. తనుకూడా వెళ్ళాలికాబోలు. వెళ్ళలేకపోయాడు. ఆపిల్ల వంటయింటిలో కాసేపు ఆలస్యంచేసింది. చివరికి మంచినీళ్ళుతెచ్చియిచ్చింది. తనుకూడా ఏదో వొకటిచెయ్యాలి కాబోలు గ్లాసు తీసుకుంటూ వేళ్ళుతాకాడు. ఆపిల్ల 'పోదురూ'అన్నది, అప్పుడు తనకు ఇట్లాగే శరీరం జలదరించింది. గుండె కొట్టుకుంది. కాళ్ళు వొణికినై అప్పటిలాగా ఇప్పుడూ ముచ్చెమటలు పోస్తున్నాయి.

నాలుగు సంవత్సరాల క్రితం లేచిపోయిన తన భార్య ఇప్పుడెందుకు వొచ్చింది? ఏ మొహం పెట్టుకువొచ్చింది? ఏమీ ఎరగనట్టుకూచుంది. తాను కాపురంచేసేరోజుల్లో తనమీద అలిగినప్పుడుగానీ, తన యిష్టంలేని పని ఏదన్నా జరిగినప్పుడుగాని ఇట్లాగే కూచునేది. ఎంత పిలిచినా పలికేది కాదు. ఏమాటకీ బదులు చెప్పేదికాదు. అప్పుడు తను బ్రతిమాలేవాడు. ఎంత బ్రతిమాలించుకునేదని! ఎప్పుడూ తమ పోట్లాట వొక విధంగానే రాజీ అయ్యేది; తరువాత తాను నవ్వేవాడు, ఆమె సిగ్గుపడేది....

అతనికి యేంచెయ్యాలో తోచలేదు. అక్కడనుంచి కదల్లేకపోయాడు. అకస్మాత్తుగా అదే పరిస్థితులలో ఇంకొకరైతే ఏం చేసేవారా అనే ఆలోచన వచ్చింది. తన్ని బయటకు ఈడ్చేవారు అనుకున్నాడు తన్నటం, ఆమె గిలగిల తన్నుకుంటూ కాళ్ళావేళ్ళాపడి బతిమాలుతుంటే నోటికి వచ్చిన కూతలన్నీ కూస్తూ బరాబరా బయటకు లాగటం, మెట్లమీదనుంచి కిందకు తోసి టప్పున తలుపు వేసుకోవటం— అదంతా వూహించుకుంటుంటే మనస్సుకి బాగానేవుంది. కాని అంతపని చెయ్యటానికి తగినంత కోపం తనకు రానిదే? నాలుగు సంవత్సరాల క్రితం జరిగిందానికి తనకిప్పుడు కోపం రమ్మన్నా రాదు. తను కోపాన్ని నెమరు వెయ్యలేడు.

ఏం చెయ్యటం అనేది తరువాత ఆలోచిద్దాం, అసలు ఎందుకు వొచ్చి వుంటుంది? ఆమె తన్ను చూడ్డంలేదుగద! వడలి నలిగివుంది కాని అందంగా వుంది. కళ్ళు మెరుస్తున్నాయి అతి సుకుమారంగా వుంది. వెంటనే అతనిలో ఈర్ష్య రేగింది. గొంతు సవరించుకున్నాడు. గుటక వేశాడు. వాడేమయ్యాడో, వాడిపేరు తలచుకోకూడదు. తీసుకువెళ్ళి నానా కష్టాలు పెట్టి వుంటాడు. రోజూ సాయంకాలం వొళ్ళు విరగొట్టి వుంటాడు,

చితకపొడిచి వుంటాడు, రోగం కుదిరి వుంటుంది. అప్పుడు తను జ్ఞాపకం వొచ్చి వుంటాడు. ఆ బాధలు భరించలేక వొచ్చివుంటుంది. ఇప్పుడు మళ్ళీ తను కావలసివొచ్చాడు. తనకు అక్కర్లేదు అనుకున్నప్పుడు విడిచి పెట్టటం, కావాలనుకున్నప్పుడు రావటం. ఛీ!

"ఎందుకొచ్చావ్!" అన్నాడు

ఆమె మాట్లాడలేదు అట్లాగే కూర్చునివుంది. అతని ప్రశ్నను వినిపించుకోలేదు .....అతని ఆలోచనలను ఊహిస్తూవుంది. తన భర్త ఏదో తన్ను నానా కష్టాలు పడీ భరించలేక రక్షణకోసం వొచ్చాడనుకుంటు న్నాడు. పాపం తనకేం కష్టం? నాలుగు సంవత్సరాలూ నాలుగు మధుర క్షణాలుగా గడిచిపోతేనూ! ఏమాట కామాట చెప్పుకోవాలి. కామరాజుతో లేచిపోయినందుకు తానీ నాటికీ పశ్చాత్తాప పడటంలేదు. పశ్చాత్తాపపడటం ఎందుకు? —తన్నీనాటికీ నిక్షేపంలా చూస్తున్నాడు. అతనితో కలిసి తాను ఈ నాలుగేళ్ళలో ఎన్ని సుఖాలు అనుభవించింది!! ఎంత జీవితాన్ని రుచి చూచింది!ఎటువంటి అనుభవాలు!!నిజంగా పది జన్మలకు సరిపడా ఈ నాలు గేళ్ళలోనూ జీవితం అనుభవించింది. ఎందరెన్ని అన్నా తనహృదయ లో భద్రంగా దాచుకున్న ఈ అనుభవాన్ని మాత్రం ఎవ్వరూ తీసివెయ్యలేరు. చెపితే నమ్మరుగాని ఇంట్లో కూర్చున్నప్పటి నాటికంటేఈనాడే తాను మంచి మనిషి.ఇప్పుడు తనకు ప్రపంచంమీద కొండంతసానుభూతి వుంది. ఆనాడు తాను పైకి ఎంత కనపడకపోయినా, తనహృదయం నిండా ఈర్ష్యే వుండేది. ప్రపంచాన్ని ప్రేమించడం నేర్పిందితన అనుభవం తనకు. తన భర్తను చూడాలని తనకు ఎందుకు బుద్ధిపుట్టాలి? ఎట్లా వున్నాడో చూద్దామనేగదా.... ఆయన అనరాని మాటలుఅనే అవకాశం వుందని తనకు తెలుసు.ధర్మబోధ చేసి తనని నీచంగాచూడవొచ్చని తెలుసు.బయటకు గెంటించవచ్చని తనకు తెలుసు. అయినా వొచ్చింది. ఎందుకంటే ఆయన ఏం చేసినా తాను మన్నించగలదు. "పాపం" అనుకొని వూరుకోగలదు. తనలో ఇంత ఔదార్యం వుందని తనకు నిజంగా లేచిపోయినా తర్వాతగాని తెలియలేదు.. పాపం తన భర్తకేం తెలుసు? వొట్టి అర్భకుడు. ఆయనకు అనుభవం తక్కువ. అందుకని బాధలు ఎక్కువ.... ....పాపం!—

ఎంతసేపటికి అతని ప్రశ్నకు జవాబురాలేదు. జవాబుకోసం చూశాడు. చూశాడు.... మాట్లాడదేం? ఎందుకొచ్చింది? పోయిందిపోక మళ్ళీ ఎందుకొచ్చింది? జరిగింది జరగ్గా తాను నాలుగేళ్ళలో ఎల్లాగో జీవితం సరిపెట్టుకున్నాడు. తన భార్య ఉన్నప్పుడు వున్న వంట కత్తే వండి పెడుతూ వుంది. ఇల్లు చూస్తూ వుంది కాలం దొర్లిపోతూవుంది. వొక రకంగా ఈ జీవితానికి అలవాటు పడిపోయాడు. ఎప్పుడోగాని తన భార్య సంగతి జ్ఞాపకం వొచ్చేదికాదు. వంటకత్తె అప్పుడప్పుడూ ఆ విషయంఎత్తటానికి ప్రయత్నించేదిగాని, తాను వినేవాడు కాదు. ఈ విధంగా జరిగిపోతున్న జీవితంలోకి ఎక్కడనుంచి వొచ్చిపడిందో పడింది— తన జీవితం కెలకటానికి! తనంటే మొదటినుంచీ అలుసే. ఇప్పుడూ అంతే. ఎంత అలుసు కాకపోతే ఇట్లా వొస్తుంది. తనే తన భార్యస్థితిలో వుంటే ఈపని చేసేవాడా? ఈపని చెయ్యాల్సి వచ్చినప్పుడు ఆత్మహత్య చేసుకునేవాడు....

"సిగ్గులేదూ?" అని అడిగాడు.

ఈ ప్రశ్నకు ఆమె హఠాత్తుగా తలపైకెత్తి చూసింది, సరాసరి అతని కళ్ళల్లోకి చూసింది. ఆ చూపులకి అతను తట్టుకోలేకపోయాడు తల తిప్పేసుకున్నాడు. "పాపం...." అనుకొని జాలిపడింది ఆమె అదే మనిషి.... మార్పేమీలేదు అప్పటికంటే ఇంకా లోపలకు కుంచుకుపోయాడు. ఇంకా ప్రపంచానికి దూరం అయ్యాడు. తన దృష్టి విశాలం అవటంవల్ల అతనితో కాపరంచేసిన నాటికంటే, ఈనాడు తనకు బాగా అర్థం అవుతున్నాడు. తను సిగ్గుపడాలట? ఎందుకో? చూడాలని వచ్చినందుకు కాబోలు! చూడాలనే బుద్ధి కలగటంకూడా తప్పే? తనకు భర్తను చూడాలని చాలా రోజులనుంచీ అనిపిస్తూంది— పాపం. ఏంచేస్తున్నారో అనిపించేది. చెబితే నమ్మరుగాని ఆయన్ని తలుచుకున్నప్పుడు, అప్పు

ఎప్పుడూ కళ్ళుకూడా చెమర్చేవి. దీనికి కారణం భర్తమీద తనకున్న ప్రేమకాదు; కామరాజుమీద అనంత ప్రీతికాదు. ఎందుకో తనకే తెలియదు.... నిజంగా కారణం తెలియకుండానే చూడకుండా వుండలేక పోయింది వొచ్చింది. పాపం నల్లబడి పోయారు. చిక్కి సగమయ్యారు, అనవసరంగా దిగులుపడి బాధలను తనచుట్టూ నిర్మించుకున్నారు కాబోలు పాపం తను అనుకున్నట్టు జరిగింది—వొట్టి అమాయకులు.

అతను ఆలోచించాడు. డబ్బుకోసం వచ్చిందేమో? ఒంటి మీద నగలు ఉన్నట్లుగాకూడా లేవు. ఈ నాలుగు సంవత్సరాలనుంచీ అమ్ముకొని తినివుంటారు. దరిద్రుడు ఆడదాన్ని అన్యాయంచేశాడు. ఆ డబ్బు అవగానే వాళ్ళ తనమీదకు తరిమాడు. లేవదీసుకు వెళ్ళేముందు ఏమి మాయ మాటలు చెప్పాడో, ఇవి అన్నీ నమ్మివుంటుంది. రోజూరోజూ తనను గురించే మాట్లాడుకొని ఉండిఉండాలి. వాడు ఏమడిగేవాడో? తను ఏమి చెప్పేదో.

"నీకు బుద్ధిలేదు" అన్నాడు.

వాడు దరిద్రుడు. వెధవ, తెంపి అనుకున్నాడు. మన బంగారం మంచిదవ్వాలి గాని కంసాలిని అని ఏం ప్రయోజనం అంటారుగాని, బంగారం దేముంది? కంసాలి ఎటు మలిపితే అటు మళ్ళుతుంది. వాడు జీవితంలోకి రాకముందు తాము చక్కగా జీవించలా? అసలు ఇంతకీ తను ఏమి లోటు చేశాడని ఇంతపనికి పూనుకుంది?

"లాభంలేదు" అనుకున్నది ఆమె.

ఈయనకు అర్థంకాలేదు. కామరాజుకి ఈయనకూ ఉన్న భేదమే యిది! కామరాజు సానుభూతిని ఇట్టే అందుకుంటాడు. తీగెకిమల్లే అల్లుకుపోతాడు. ఈయన దగ్గరకు వొచ్చిన వాళ్ళని ఇట్టే దూరంచేసుకుంటాడు. తనలో మొదటినుంచీ వున్న దుర్గుణమే యిది. అందరూ తన

లాంటివాళ్ళే అనుకుంటుంది. అందరూ ప్రతివిషయాన్నీ తనకు మల్లేనే అర్థం చేసుకుంటారనుకుంటుంది. తన దృష్టితో ఇతరులకు సహాయం చేయాలనుకుంటుంది. అందుకని అందరూ తన్ను అపార్థం చేసుకునేవాళ్ళే! అసలు రావటమే పొరపాటు. జరిగిందేదో జరిగింది. మళ్ళీ తనెందుకు రావాలి? ప్రపంచం తనకు కనపడ్డట్టే అందరికీ కనబడుతుందనుకోవటంలో వొస్తూవుంది చిక్కు.

ఆమె నెమ్మదిగా లేచింది. హఠాత్తుగా వంటకత్తె వొచ్చింది. వంటకత్తెని చూసేటప్పటికి అతనికి వొళ్ళు మండింది.ఎందుకు రానిచ్చావు? అని అడిగాడు. నీకు తెలిసే రానిచ్చావు అన్నాడు. నీకు తెలిసే చేస్తున్నావు అన్నాడు. చస్తే చావనివ్వు నేను మాత్రం దమ్మిడీ ఇవ్వను అన్నాడు. భార్యవైపు తిరిగి "వెళ్ళు-వెళ్ళిపో"అని గద్దించాడు. ఎక్కడలేని శక్తిని తెచ్చుకొని గబగబా లోపలకు వెళ్ళాడు. కాసేపు అలాగే నిలబడి పోయింది ఆమె.

"ఎప్పుడొచ్చావమ్మా?" అని వంటకత్తె అడిగింది.

"వొస్తా" అని చెప్పి ఆమె లోపలకు వెళ్ళింది.

తన భర్త పడకగదిలో మంచంమీద పడుకొని కన్నీరు పెట్టుకోవడం చూసింది. ఆపుకోలేకపోయింది. నెమ్మదిగా చెంతకు జేరింది.

"ఏమండీ?"

అతను మాటాడలేదు.

"మిమ్మల్నే...."

అతను మాట్లాడలేదు.

వీపు నిమురుతూ, "వొంట్లో బాగాలేదా?" అని అడిగింది. అతను హఠాత్తుగా భార్యని కావిలించుకొని "లేదు" అని అవురుమన్నాడు. భార్య వొళ్లో తల పెట్టుకొని, మొహం చేతుల్తో కప్పుకొని "నన్ను ఎందుకు విడిచిపెట్టావు?" అని రోదించాడు....